

Утрината багрѣше прозорцитѣ, когато обърнахъ очи къмъ околното. Първото, що видѣхъ, бѣше моя гостѣ. И сега той ме изненада повече отъ всѣкога. Стоеше предъ менъ и правѣше своитѣ отсѣчени движения съ рѣце. Но тѣ не бѣха като други пѣть. Блѣсъкътъ на ноктитѣ бѣше потъмнѣлъ, а линията на прѣститѣ — нѣкакъ нова, по-груба. Само движенията бѣха сжщитѣ — и играта на очитѣ. Но не и тѣхниятъ цвѣтъ. Тоя пѣть очитѣ му имаха цвѣта на други, а коситѣ сжщо бѣха потъмнѣли.

Азъ го гледахъ поразенъ, съ чувството, че съмъ попадналъ въ играта на нѣщо свѣрхестествено, докато нѣкаква дива злъчъ и страшно желание за освобождение кипнаха въ менъ, подтикнаха рѣцетѣ ми къмъ близкия столъ и азъ го запратихъ въ лицето на моя гостѣ.

Огледалото на срещната стена цѣвна въ стотици начупени линии и отрони парчета отъ себе си. Азъ погледнахъ изуменъ. Въ стаята нѣмаше никой. Едва следъ това влѣзе хазайката ми.

— Що е станало, Господи! — възкликна тя и плѣсна рѣце.

Азъ не ѝ отвърнахъ нищо. Само попитахъ:

— Какво стана? — —

Тоя въпросъ повтарямъ цѣлъ день. И сега, и преди мигъ, и всѣки мигъ. [Разсжждавамъ, мисля, анализирамъ. Ето, азъ не посмѣхъ да издамъ убицеца на моя приятель, а после видѣхъ него въ собственото си лице. Защо? Азъ повтарямъ хиляди пѣти това. А тѣ играятъ, танцуватъ предъ очитѣ ми, въ